

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **V. T. L.**, narozený dne X.
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
se sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 4, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2022, č. j. OAM-173/ZA-ZA10-HA13-2022

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2022, č. j. OAM-173/ZA-ZA10-HA13-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o udělení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

mezinárodní ochrany tak, že se mu mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje a doplňkovou ochranu nelze udělit pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítá, že žalovaný v průběhu řízení porušil jeho právo na právní zastoupení a právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dne 22. 3. 2022 bylo právnímu zástupci žalobce doručeno vyrozumění žalovaného datované dne 21. 3. 2022 o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, s tím, že ve vyrozumění byl stanoven termín 1. 4. 2022 v 10:30 hod. na pracovišti žalovaného v Havířově. Součástí vyrozumění bylo poučení, že v případě, že se právní zástupce ve stanovený termín na stanovené pracoviště nedostaví, bude mít správní orgán za to, že žalobce nechce svého práva na seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí využít. V den doručení této výzvy právní zástupce žalobce požádal o prodloužení lhůty k vyjádření k podkladům a o stanovení nového termínu k tomuto úkonu, a to po datu 5. 5. 2022, což odůvodnil tím, že odlétá na dlouhodobou cestu do zahraničí a nezná žádného kolegu z okolí Havířova, kterého by mohl požádat o zastoupení. Žalovaný této žádosti nevyhověl z důvodu přetížení souvisejícím s probíhající humanitární a uprchlickou krizí. Právní zástupce žalobce požádal opakovaně o prodloužení lhůty k vyjádření a o stanovení nového termínu seznámení s podklady. Právní zástupce zopakoval, že nezná žádného kolegu v okolí Havířova, kterého by mohl požádat o zastoupení, a uvedl, že i kdyby zajistil substituta, pak vyjádření na základě pořízené fotokopie spisového materiálu je zcela v jeho kompetenci a případné zajišťování a doplňování dokladů či skutečností ze zahraničí se jeví jako zcela nemožné. Uvedl, že je-li žalovaný přetížen probíhající humanitární a uprchlickou krizí, může být přesunutí termínu úkonu i v jeho zájmu. Zástupce žalobce požádal o substituci spolupracující advokátky Mgr. Z., Mgr. Š. a JUDr. Bc. O., ale ani ony jej kvůli svým pracovním povinnostem nemohly zastoupit. Žalobce opakovaně požádal o stanovení nového termínu seznámení s podklady rozhodnutí po 5. 5. 2022. Žalovaný na tuto opakovanou žádost nereagoval. Postup žalovaného je nezákonný, neměl žádný zákonný důvod pro nevyhovění žádosti o stanovení nového termínu pro seznámení a vyjádření se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný porušil § 68 odst. 3 správního řádu, když nereagoval na opakovanou žádost právního zástupce. Žalovaný tím žalobci upřel právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Zástupce žalobce žádal o stanovení nového termínu z rozumných důvodů v termínu, který rovněž nebyl nerozumný a řízení nijak nekomplikoval. Napadené rozhodnutí bylo přitom vydáno až 24. 5. 2022, takže požadovanému odkladu ve skutečnosti nic nebránilo.
3. Žalobce žádal o mezinárodní ochranu, neboť v České republice žije jeho manželka a děti, kteří zde mají povolený trvalý pobyt. Chce zůstat s rodinou a zabránit zásahu do rodinného a soukromého života v případě vycestování a následné nemožnosti získat povolení k pobytu z důvodu své trestní minulosti a trestu vyhoštění. Žalobce nesouhlasí s právním názorem žalovaného, že otázku ochrany jeho rodinného života legalizací pobytu není možno řešit v rámci řízení o mezinárodní ochraně. Rodinný

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

život žalobce a jeho rodinných příslušníků je pod ochranou čl. 8 Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 a čl. 32 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má za to, že hrozící zásah do rodinného a soukromého života v případě jeho vycestování je skutečností významnou pro rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. K tomu odkázal např. na odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 2. 2022, č. j. 41 Az 4/2021-24, zejména na odst. 37 až 56. Žalovaný se s otázkou zásahu do soukromého a rodinného života žalobce vypořádal zcela nedostatečně.

4. Žalovaný odkazuje na informaci MZV ČR č. j. 130498-5/2021-LPTP ze dne 4. 10. 2021, k č. j. MV-144401-1/OAM-2021, a dále na nedatovanou zprávu Mezinárodní organizace pro migraci publikovanou v roce 2021 a Přehled údajů o zemi Vietnam ze dne 9. 4. 2021, s nimiž se žalobce neměl možnost seznámit a vyjádřit se k nim z důvodů uvedených v žalobě. Rozhodnutí je tedy nezákonné.
5. Žalobce nesouhlasí s informací MZV ČR č. j. 130498-5/2021-LPTP ze dne 4. 10. 2021, k č. j. MV-144401-1/OAM-2021, podle které osoby odsouzené v České republice pro drogovou trestnou činnost nikoho ve Vietnamu nezajímají a nemají problémy atd. Žalobce namítá, že dne 12. 2. 2019 nabyla platnosti Smlouva mezi vládou České republiky a vládou Vietnamské socialistické republiky o spolupráci v boji proti trestné činnosti, publikovaná ve Sdělení MZV č. 8/2019 Sb. m. s. (dále také „Smlouva“). Žalobci je známo, že na základě této Smlouvy jsou policejním orgánům Vietnamu poskytovány údaje o osobách odsouzených pro drogovou trestnou činnost. Policejní orgány Vietnamu porovnávají tyto informace s trestními řízeními, které samy vedou, a v případě jakéhokoli osobního propojení podnikají šetření, popř. i trestní řízení proti osobám, které se vrátily do Vietnamu poté, co byly v České republice odsouzeny pro drogovou trestnou činnost. V praxi to podle poznatků žalobce znamená, že pokud by byl někdo z jeho spoluodsouzených z České republiky šetřen pro drogovou trestnou činnost i ve Vietnamu, bylo by vedeno šetření a řízení proti jeho osobě. Žalobce by tak případně mohl být odsouzen i pro trestnou činnost, na které se fakticky nepodílel. Za drogovou trestnou činnost může být přitom ve Vietnamu uložen i trest smrti.
6. Žalobce má za to, že mu měla být udělena minimálně doplňková ochrana. Namítá, že nebyly splněny podmínky pro uplatnění vylučující klauzule, dle níž nelze doplňkovou ochranu udělit, je-li důvodné podezření, že se žadatel dopustil vážného zločinu. Tyto formulace znamenají, že se uvedená ustanovení vztahují na situace důvodného podezření ze spáchání vážného zločinu žadatelem, nikoli na situace, kdy je již pro trestný čin pravomocně odsouzen. Smyslem úpravy je totiž zabránit tomu, aby se pachatelé vážných zločinů udělením azylu nebo doplňkové ochrany vyhnuli trestnímu stíhání. Žalobce však byl již pro svojí trestnou činnost pravomocně odsouzen, není tedy „důvodně podezřelý“.
7. Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, pokud se jedná o naplnění podmínky, že se dopustil vážného zločinu. Pojem „vážný zločin“ není v zákoně o azylu ani v přijímací směrnici definován. Naplnění tohoto důvodu žalovaný odůvodňuje zcela obecnými úvahami, které v podstatě jsou jen citacemi příslušných ustanovení trestního zákoníku a mezinárodních úmluv týkajících se omamných a psychotropních látek. Nepřihlíží k tomu, že žalobci byl uložen trest odnětí svobody na dolní hranici zákonné trestní sazby. S ohledem na § 57 odst. 3 správního řádu měl respektovat rozhodnutí trestního soudu, který uvedeným mírným trestem implicitně vyjádřil, že konkrétně

v případě žalobce se nejednalo o „vážený zločin“, přestože obecně se jednalo o drogovou kriminalitu. Z důvodu uvedených individuálních okolností jeho trestná činnost nenaplňuje pojem „vážený zločin“. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný právnímu zástupci žalobce vysvětlil, z jakého důvodu nemohl vyhovět jeho žádosti o stanovení nového termínu seznámení s podklady rozhodnutí. Podle statistik ČAK na území České republiky vykonávalo v roce 2021 advokátní činnost více než 12 000 advokátů, proto si zastoupení ve věci mohl zařídit i právní zástupce žalobce.
11. Žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Praze vydaným pod č. j. 4 T 22/2018 dne 7. 12. 2018 odsouzen za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dílem dokonaným podle ust. § 283 odst. 1, 2 písm. a), 3 písm. c) trestního zákoníku a dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 283 odst. 1, 2 písm. a), 3 písm. c) trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 8,5 roku, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Byl mu uložen trest vyhoštění ve výši sedmi roků. Podané odvolání bylo nadřízeným soudem zamítnuto. S ohledem na charakter spáchané trestné činnosti, vysoký stupeň společenské nebezpečnosti, organizovanost, velký rozsah a délku uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody, žalovaný trvá na tom, že se jedná o zvlášť závažný zločin jak ve smyslu trestního práva, tak v optice práva azylového v souladu s „kvalifikační směrnicí“.
12. K otázce zásahu do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ve které soud dospěl k závěru, že mezinárodní závazky neukládají státu všeobecnou povinnost respektovat volbu ohledně země jejich společného pobytu, nebo snad napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Zda dojde k zásahu do soukromého a rodinného života, je řešeno zejména v řízení o správním vyhoštění dle zákona o pobytu cizinců, nikoli v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany v režimu zákona o azylu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 Azs 29/2016-19). Skutečnost, že žalobce hodlá nadále vést na území rodinný a soukromý život, si měl uvědomit před spácháním své trestné činnosti.
13. Pokud žalobce tvrdí, že je mu známo, že na základě zmiňované Smlouvy jsou policejním orgánům poskytovány údaje o osobách odsouzených pro drogovou trestnou činnost, nechť toto doloží.
14. Skutečnost, že byl žalobce pro trestnou činnost již pravomocně odsouzen, pouze potvrzuje fakt, že byl v minulosti důvodně podezřelý. Žalobce byl odsouzen v České republice, kde již uložený trest vykonal, přičemž z použitých aktuálních informací o zemi původu vyplývá, že není znám případ, kdy by vietnamský státní příslušník byl opět ve Vietnamu odsouzen za totožný trestný čin spáchaný v zahraničí či vystaven v této souvislosti jakýmkoli perzekucím ze strany vietnamských orgánů.
15. Žalovaný nesouhlasí s názorem, že vydané rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů takové rozhodnutí, v němž absentují úvahy správního orgánu, na základě

kterých tento učinil závěr, jenž je v rozhodnutí vysloven. Tato nepřezkoumatelnost musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro něž bylo vydáno. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno pouze nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či nesrozumitelnost nelze rozhodnutí vůbec meritorně přezkoumat, což však není tento případ.

IV. Replika žalobce

16. Právní zástupce žalobce namítl, že v České republice sice vykonává advokátní činnost několik tisíc advokátů, není však jejich povinností substituci za jiného advokáta převzít. Navíc je běžnou a respektovanou praxí, že advokát o substituci žádá jiného kolegu, o kterém ví, že se rovněž zabývá problematikou, které se věc týká. Právní zástupce žalobce oslovil kolegy, kteří se rovněž věnují zastupování cizinců v pobytových záležitostech a ve věci mezinárodní ochrany, avšak žádný mu substituci poskytnout nemohl.

V. Obsah správního spisu

17. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 24. 2. 2022 v Příjímacím středisku Zastávka u Brna. Z Protokolu Okresního soudu v Mostě ze dne 16. 2. 2022 vyplývá, že žalobci byla na základě uloženého trestu vyhoštění stanovena lhůta k vycestování do půlnoci dne 15. 9. 2021, která byla opakovaně prodloužena, dle protokolu do 25. 2. 2022 za účelem vyzvednutí cestovního dokladu žalobce vydaného dne 18. 2. 2022.
18. Žalobce dne 2. 3. 2022 poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že je ženatý od prosince 2007. Jeho manželka se narodila v N., má vietnamskou státní příslušnost a má v České republice povolení k trvalému pobytu. Žalobce má v České republice dvě dcery (narozené v roce 2007 a 2015). Žalobce přicestoval do České republiky v roce 2002. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je, že mu byl uložen trest vyhoštění, ale v České republice má manželku a děti. Neměl by možnost vrátit se za manželkou a dětmi. Jako druhý důvod uvedl válku na Ukrajině, v souvislosti se kterou vyjádřil obavy o svou manželku a děti v České republice. Dále uvedl, že byl odsouzen za trestný čin kvůli prodeji pervitinu, přičemž informace o něm má již vietnamská policie a bojí se, že bude muset ve Vietnamu nastoupit do vězení, kde ho budou vietnamští policisté vydírat.
19. V rámci pohovoru dne 2. 3. 2022 žalobce uvedl, že byl odsouzen za prodej pervitinu. Ve vězení byl od 25. 4. 2017 do 1. 9. 2021. Žalobce žil od uzavření manželství v roce 2007 se svojí manželkou. Uvedl, že mladší dcera je zdravá, zatímco starší dcera má od narození problémy s ledvinami, momentálně však žádnou léčbu nepotřebuje. Když byl ve vězení, pravidelně si s manželkou posílali dopisy, manželka jej navštěvovala jednou za dva týdny ve vazbě a jednou za měsíc, když byl ve věznici. S dětmi si často telefonoval a navštěvovaly jej spolu s jeho manželkou. Usuzuje, že vietnamská policie o něm má informace, neboť o sobě musel uvést veškeré údaje, když si vyřizoval nový pas na vietnamském velvyslanectví. Obává se, že by ho vietnamská policie v případě návratu vydírala, neboť mu volal známý, který po návratu do Vietnamu podnikal, a policisté za ním chodili a vyhrožovali mu, že nebude moci dále podnikat. Kdyby se musel vrátit do Vietnamu, byl by vydírán policií. Nemohl by tam sehnat práci, protože

byl odsouzen k trestu odnětí svobody. Utrpěl by jeho citový vztah s manželkou a dětmi. Ve Vietnamu má matku. Uvedl, že nikdy nebude jednat proti zákonu. Chce si najít práci, aby si zajistil živobytí pro sebe a svoji rodinu. Udělení azylu nebo doplňkové ochrany je jedinou možností, jak může ochránit a zachovat rodinný život v České republice.

20. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce byl v České republice odsouzen za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dílem dokonaný podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), 3 písm. c) trestního zákoníku a dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odstavce 1 trestního zákoníku k § 283 odst. 1, 2 písm. a), 3 písm. c) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 8,5 roku, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Žalobci byl zároveň uložen trest vyhoštění ve výměře sedmi roků. Žalobce podal proti uvedenému rozsudku odvolání, které odvolací soud zamítl. Rozsudek krajského soudu ve spojení s rozsudkem vrchního soudu nabyt právní moci dne 12. 4. 2019. Žalobce byl podmíněně propuštěn z vězení dne 1. 9. 2021 se zkušební dobou do 1. 9. 2028.
21. Právní zástupce žalobce byl vyrozuměn dne 21. 3. 2022 informován o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí dne 1. 4. 2022 v 10:30h na pracovišti OAMP MV ČR v Havířově. Zároveň žalovaný doporučil právnímu zástupci žalobce, že pokud chce doplnit další podklady pro vydání rozhodnutí nebo doplnit jakékoli další skutečnosti nebo informace, které by měl správní orgán vzít v potaz, měl by tak rovněž učinit do dne 1. 4. 2022. Právní zástupce žalobce na toto vyrozumění reagoval žádostí ze dne 22. 3. 2022 o prodloužení lhůty k vyjádření s žádostí o stanovení nového termínu. Právní zástupce v této žádosti uvedl, že odlétá na dlouhodobou cestu do zahraničí, nezná žádného kolegu, který by jej mohl v okolí Havířova zastoupit, vyjádření na základě pořízených fotokopií a případné zajišťování a doplňování dokladů je pak zcela v jeho kompetenci. Žalovaný na žádost žalobce reagoval dne 28. 3. 2022, přičemž uvedl, že vzhledem k přetížení úřadu, v souvislosti s probíhající humanitární a uprchlickou krizí, se žádosti nevyhovuje. Právní zástupce žalobce dne 29. 3. 2022 opětovně požádal o prodloužení lhůty k vyjádření s žádostí o stanovení nového termínu. Právní zástupce zopakoval důvody své žádosti a uvedl, že v případě přetíženosti správního orgánu by mohlo být i v jeho zájmu přesunutí úkonu na pozdější termín. Zároveň uvedl, že žádal o substituci spolupracující advokátky, ale ani ony jej nemohou kvůli svým pracovním povinnostem zastoupit.
22. Napadeným rozhodnutím nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena. Žalovaný neshledal, že by žalobce byl pronásledován nebo by mu hrozilo pronásledování z azylově relevantního důvodu. Konstatoval, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až v době, kdy mu hrozilo vyhoštění. Trvalý pobyt byl žalobci ukončen dne 12. 4. 2019. Žalobce si žádostí o udělení mezinárodní ochrany snaží pouze legalizovat pobyt na území České republiky. K obavám žalobce, že ve vlasti bude muset nastoupit do vězení a že jej budou vietnamští policisté vydírat a že ve Vietnamu nesežene žádnou práci, žalovaný poukázal na informaci MZV ČR č. j. 130498-5/2021-LPTP ze dne 4. 10. 2021, k č. j. MV-144401-1/OAM-2021. Z této zprávy vyplývá, že z dosavadních zkušeností a po konzultaci s dalšími zastupitelskými úřady členských států Evropské unie v Hanoji nemá zastupitelský úřad České republiky v Hanoji žádné informace o případech, kdy by po návratu do Vietnamu byly osoby, které se vrací do vlasti po vykonání trestu odnětí svobody, byly ze strany vietnamských státních orgánů

vystaveny jakýmkoliv perzekucím. Trest vykonaný v zahraničí se do zdejší obdoby výpisu z rejstříku trestu nezapisuje a na dotyčného je tak místními úřady pohlíženo jako na osobu bezúhonnou. Jeho obavy z potíží při hledání práce jsou tak nedůvodné. Žalovaný vyhodnotil tyto obavy žalobce jako spekulativní a účelově použité. Žalovaný neshledal případ žalobce za případ hodný zvláštního zřetele. V souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119, žalovaný neposuzoval, zda jsou v případě žalobce splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany, neboť shledal důvody pro vyloučení žalobce z udělení doplňkové ochrany podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že závažnost drogové kriminality je dána závažností svého dopadu a mírou devastujícího účinku na psychické i fyzické zdraví konzumentů, ale i celkově na společnost, kdy užívání drog patří k sociálně patologickým jevům s nejvýraznějšími negativními důsledky. Nedovolená výroba a obchod s psychotropními látkami jsou Organizací spojených národů považovány za vážné ohrožení zdraví a blaha lidí a jevy nepříznivě ovlivňující ekonomické, kulturní a politické základy společnosti a ve svém důsledku vedoucí k rozkladu hospodářství a společnosti a ohrožení stability, bezpečnosti a suverenity států, a to ve všech oblastech a úrovních. Žalobce se tohoto, dle názoru Organizace spojených národů extrémně nebezpečného kriminálního jednání se závažnými společenskými a hospodářskými důsledky a negativními dopady na zdraví a životy dotčených osob, dopouštěl jako člen organizované skupiny a ve velkém rozsahu, v úmyslu opatřit si tímto způsobem materiální prospěch.

VI. Hodnocení věci soudem

23. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož obě strany s tímto postupem souhlasily. Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Podle § 36 odst. 3 věty první správního řádu *„[n]estaví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“*
25. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že žalovaný porušil jeho právo na právní zastoupení a právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, když nevyhověl žádosti jeho právního zástupce o stanovení nového termínu seznámení s podklady rozhodnutí. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, aby mohla být omluva z ústního jednání považována za náležitou, musí k ní dojít neodkladně, musí v ní být uveden důvod, který účasti na jednání brání a tento důvod omluvy musí být prokázán. Právní zástupce reagoval na vyrozumění o termínu seznámení s podklady rozhodnutí téhož dne, kdy mu bylo toto vyrozumění doručeno. Omluvu právního zástupce žalobce tak lze považovat za bezodkladnou. Přestože právní zástupce žádným způsobem důvod své omluvy nedoložil, žalovaný jím uvedené skutečnosti nepochybnil. Žalovaný uvedl, že se žádosti žalobce nevyhovuje z důvodu přetížení úřadu souvisejícího s probíhající

humanitární a uprchlickou krizí. Zástupce žalobce následně opakovaně požádal o stanovení termínu seznámení s podklady rozhodnutí, v níž doplnil, že by s ohledem na přetížení úřadu mohlo být také v zájmu žalovaného, aby pro daný úkon stanovil pozdější termín. Zároveň uvedl, že o substituci požádal tři advokátky, které jej však nemohly zastoupit. Žalovaný již na tuto opakovanou výzvu nereagoval. Soud má za to, že zástupce žalobce dostatečně nedoložil důvody, které mu bránily v účasti na seznámení s podklady rozhodnutí ve stanoveném termínu. Zároveň nedoložil, z jakého důvodu musel být nový termín stanoven až po 5. 5. 2022 (např. doložením dokladu o letence). V opětovné žádosti o stanovení nového termínu seznámení se s podklady ze dne 29. 3. 2022 pak zástupce žalobce tvrdil, že požádal o substituci spolupracující advokátky, ale opět tato svá tvrzení nikterak nedoložil. Z těchto skutkových okolností podle zdejšího soudu plyne důležitý závěr, že právní zástupce se neomluvil z nařízeného jednání řádně, neboť nedoložil potvrzení o tom, že skutečně odjíždí v termínu, ve kterém proběhlo seznámení s podklady, na pracovní cestu a rovněž žádným způsobem neprokázal, že se pokusil zajistit si na daný úkon substituci.

26. V nálezů Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2012, sp. zn. III. ÚS 3736/11, jehož závěry lze aplikovat i na nyní projednávanou věc, Ústavní soud uvedl, že *„[n]ení v zásadě povinností obecného soudu žádosti advokáta o odročení nařízeného jednání vždy vyhovět. Není dokonce ani jeho povinností - pokud advokátem uváděné důvody neshledá obecný soud dostatečně závažnými, aby advokáta o svém odmítavém stanovisku k takové žádosti žadatele uvědomoval; i v takovém případě je věcí zástupce, je-li jím advokát, aby se sám o osudu své žádosti závčas přesvědčil a stanovisku obecného soudu přizpůsobil režim svého pracovního dne. Jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozsudku, advokát nedodržel zásadu procesní obezřetnosti, neboť musel počítat i s možností, že jeho žádosti nebude vyhověno a bez rozumného důvodu se o osud vyřízení své žádosti dále nezajímal. Ani sama stěžovatelka nevyvinula jakoukoli aktivitu k řešení nastalé situace např. účasti na nařízeném jednání, v jehož průběhu mohla hájit svá procesní práva a zájmy v projednávané věci.“* Je tedy zřejmé, že pokud právní zástupce žalobce spoléhal na to, že jeho omluvě bude vyhověno, aniž by si přijetím omluvy mohl být jist, nepostupoval obezřetně. Je především v zájmu žalobce, resp. jeho zástupce, jehož si účastník řízení před orgány veřejné moci zvolil, aby se o osud podané žádosti zajímal. Správní orgán nemá povinnost vyzývat k doplnění omluvy či sdělovat, jakým způsobem s omluvou naloží (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 As 6/2013-26, nebo již citovaný náleží Ústavního soudu ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 68/97).
27. Soud má za to, že žalobce a jeho právní zástupce mohli být obezřetnější a vyvinout větší procesní aktivitu, a to jak při doložení důvodů, které zástupci bránily v účasti na seznámení s podklady rozhodnutí, tak při dalším postupu. Právní zástupce žalobce měl ověřit, jak bylo naloženo s jeho druhou žádostí o změnu termínu seznámení s podklady rozhodnutí, přičemž se s ohledem na nepřítomnost právního zástupce mohl k seznámení dostavit sám žalobce a pořídit si kopie podkladů rozhodnutí. Přestože bylo právnímu zástupci žalobce doporučeno, aby učinil veškerá doplnění spisu do dne 1. 4. 2022, žalovaný by musel přihlídnout i k doplnění učiněnému po tomto datu až do vydání rozhodnutí ve věci. Právní zástupce žalobce, případně jeho substituující advokát, či sám žalobce mohli nahlédnout do spisu podle § 38 odst. 1 správního řádu a následně reagovat na podklady rozhodnutí, případně tyto podklady doplnit. Místo toho však právní zástupce žalobce zůstal nečinný a o svou žádost o změnu termínu seznámení s podklady se nezajímal ani po odpadnutí tvrzené překážky bránící mu

v seznámení se s podklady. Nepokusil se s podklady seznámit ani jiným způsobem (nahlédnutím do spisu). Ze správního spisu zároveň nevyplývá, že by právní zástupce žalobce vyvinul jakoukoliv aktivitu před či po vydání rozhodnutí, co se týká nahlédnutí do spisu a seznámení se s podklady rozhodnutí jiným způsobem. Soud neshledal, že by postup žalovaného, který nestanovil nový termín seznámení s podklady rozhodnutí a nereagoval na opakovanou žádost právního zástupce žalobce o stanovení nového termínu seznámení s podklady, představoval takové porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V této souvislosti srovnej závěry Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 28. 11. 2022, č. j. 8 Azs 183/2022-43.

28. Soud s ohledem na výše uvedené neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že neměl možnost vyjádřit se k informacím, které žalovaný shromáždil jako podklady rozhodnutí, a seznámit se s nimi. Žalobci nic nebránilo v tom, aby se k seznámení s podklady rozhodnutí dostavil sám, případně aby požádal on nebo jeho právní zástupce o umožnění nahlédnutí do spisu. Žalobce v rámci řízení neprojevil zájem o seznámení s podklady rozhodnutí osobně. S podklady rozhodnutí se neseznámil ani nahlédnutím do spisu v rámci řízení před správním orgánem, či soudem. Soud má za to, že žalobce a jeho právní zástupce měli několik možností, jak se seznámit s obsahem informací MZV ČR č. j. 130498-5/2021-LPTP ze dne 4. 10. 2021, k č. j. MV-144401-1/OAM-2021, Zprávou Mezinárodní organizace pro migraci publikovanou v roce 2021 a Přehledem údajů o zemi Vietnam ze dne 9. 4. 2021.
29. Žalobce dále namítal, že mu měla být udělena mezinárodní ochrana z důvodu jeho rodinného života zde v ČR.
30. Podle § 14 zákona o azylu *„[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“*
31. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *„[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště“*. Za vážnou újmu se podle § 14a odst. 2 zákona o azylu považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
32. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *„[d]oplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu“*. Toto ustanovení je vnitrostátním provedením čl. 17 odst. 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro

uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (kvalifikační směrnice).

33. K pojmu „vážný zločin“ se vyjádřil Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 13. 9. 2018, ve věci C-369/17 Shajin Ahmed. Soudní dvůr konstatoval, že čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice brání právní úpravě členského státu, podle které se žadatel o mezinárodní ochranu považuje za osobu, která se dopustila vážného zločinu, pouze na základě trestu, který lze za daný trestný čin uložit podle práva tohoto členského státu. Příslušnému vnitrostátnímu orgánu nebo soudu přísluší posoudit závažnost dotčeného trestného činu na základě úplného přezkoumání všech okolností daného jednotlivého případu. Pojem „vážný zločin“ musí být zpravidla vykládán autonomním a jednotným způsobem v celé Unii, přičemž tento výklad je třeba provést s přihlédnutím zejména ke kontextu tohoto ustanovení a k cíli sledovanému právní úpravou, jehož je součástí (bod 36). Soudní dvůr v tomto rozsudku poukázal na zprávu Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu (EASO) z ledna 2016, nazvanou „Vyloučení: články 12 a 17 kvalifikační směrnice“, která v bodě 3.2.2, jenž se týká čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice, doporučuje, aby se „závažnost trestného činu, na základě kterého může být osoba vyloučena z doplňkové ochrany, posuzovala s ohledem na více kritérií, jako je zejména povaha dotčeného aktu, způsobená újma, forma řízení použitá za účelem zahájení stíhání, povaha trestu, který lze uložit, a zohlednění otázky, zda většina soudů rovněž považuje tento čin za vážný zločin“ (bod 56).
34. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119: „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany bude zjištěn některý z důvodů uvedených v § 15 nebo § 15a zákona o azylu rozhodne Ministerstvo vnitra o neudělení mezinárodní ochrany; není dále povinno zjišťovat případnou existenci důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu“.
35. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28: „[...] závěr o tom, že se stěžovatel dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na to, že byl žadatel odsouzen za spáchání činu, který je vnitrostátním trestním právem označován za zvláště závažný zločin. Ačkoli může být kvalifikace činu z hlediska terminologie trestního práva jedním z kritérií, ke kterým je žalovaný povinen přihlídnout (jakkoli kritériem výchozím), z hlediska požadavku souladnosti rozhodnutí o mezinárodní ochraně s kvalifikační směrnicí nemůže být jediným. V kontextu případu stěžovatele budou dalšími okolnostmi, které je třeba vzít v úvahu, povaha a závažnost činu spáchaného stěžovatelem a v souvislosti s ní výše uloženého trestu, míra účasti stěžovatele na trestné činnosti, skutečnost, že nedošlo k dokonání trestného činu (včetně příčiny, proč se tak nestalo) či skutečnost, že stěžovatel již trest odnětí svobody vykonal. Na tomto místě Nejvyšší správní soud pouze upozorňuje, že podle výše citovaného rozsudku Soudního dvora ve věci Spolková republika Německo proti B. a D. skutečnost, zda cizinec je či není aktuální hrozbou pro bezpečnost ve státě, v němž žádá o mezinárodní ochranu, není pro aplikaci vylučovací klauzule zahrnující spáchání vážného zločinu relevantní (odstavce 104 a 105 odůvodnění). Nejvyšší správní soud považuje také za potřebné postavit na jisto, že uvedená kritéria reflektují specifické okolnosti projednávaného případu a jejich účelem není stát se obecným a závazným návodem pro žalovaného, jak posuzovat případné naplnění předpokladů pro aplikaci § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu v jiných případech. Nejde ani o výčet vyčerpávající – žalovanému v dalším řízení nic

nebrání identifikovat další okolnosti, ze kterých dovodí, zda se stěžovatel vážného zločinu dopustil.“

36. Žalobce namítal, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro uplatnění vylučující klauzule, neboť podle ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nelze doplňkovou ochranu udělit v případě důvodného podezření ze spáchání vážného zločinu, nikoli však za situace, když byl cizinec již za trestný čin pravomocně odsouzen. Namítal, že smyslem této právní úpravy je zabránit tomu, aby se pachatelé vážných zločinů udělením azylu nebo doplňkové ochrany vyhnuli trestnému stíhání. Soud nesouhlasí s námitkou žalobce. Evropský soud pro lidská práva uvedl ve svém rozsudku ze dne 13. 9. 2018, ve věci C-369/17 Shajin Ahmed, bod 51, že je „*účelem důvodů pro vyloučení ze statusu doplňkové ochrany vyloučit z tohoto statutu osoby považované za nehodné ochrany, která je tímto statusem spojena, a zachovat důvěryhodnost systému společného evropského azylového režimu,...*“ Ustanovením, jehož cílem je zabránit tomu, aby se pachatelé vážných činů udělením doplňkové ochrany vyhnuli spravedlnosti, je § 15a odst. 3 zákona o azylu, který stanoví, že doplňkovou ochranu nelze udělit cizinci, který se mimo území dopustil jednoho či několika trestných činů odlišných od trestných činů uvedených v odstavci 1, opustil-li stát, jehož je státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát jejího posledního trvalého bydliště pouze s cílem vyhnout se trestnímu stíhání za ně. Soud tak shledal, že žalovaný aplikoval v případě žalobce správné ustanovení.
37. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, pokud se jedná o naplnění podmínky, že se dopustil vážného zločinu. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval trestným činem, který žalobce spáchal. Konstatoval, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Praze pravomocně odsouzen za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání omamnými a psychotropními látkami a s jedy dílem dokonaný podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), 3 písm. c) trestního zákoníku, a dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odstavce 1 trestního zákoníku k § 283 odst. 1, 2 písm. a), 3 písm. c) trestního zákoníku. Žalovaný uvedl, že z rozsudku krajského soudu vyplývá, že soud dospěl k závěru, že žalobce z léčivých přípravků obsahujících pseudoefedrin a efedrin společně s dalšími spolupachateli za pomoci laboratorního vybavení a chemických látek získal celkem 24324,54g hydrochloridu metamfetaminu obsahujícího 19439,92g účinné látky metamfetamin. S dalšími spolupachateli provozoval také tři pěstírny za účelem vypěstování vysoce prošlechtěného kultivaru rostliny konopí s vysokým obsahem cannabinoidních látek tak, aby z vypěstovaných rostlin bylo možné následným sušením získat psychotropní látky delta-9-tetrahydrocannabinol, přičemž se jim podařilo pěstí o 2471 kusů rostlin získat nejméně 218,8 kg konopí setého s obsahem látky delta-9-tetrahydrocannabinolu, a s cílem získat dalších 54,7 kg sušeného květenství konopí setého pěstovali s cílem získat až 63,7 kg rostlinné sušiny s obsahem nejméně 1,34 kg látky delta-tetrahydrocannabinolu nejméně 1744 kusů rostlin konopí do různého vegetačního stádia s obsahem 456g látky delta-9-tetrahydrocannabinolu, které však ve snaze vyhnout se odhalení nedopěstovali a pěstírnu zanechali opuštěnou. Ve třetí pěstírně pěstovali s cílem získat nejméně 15 kg sušeného konopí s obsahem 456 g látky delta-9-tetrahydrocannabinolu celkem 1512 ks sazenic rostlin konopí obsahující 3,65 g delta-9-tetrahydrocannabinolu, které se jim v důsledku zásahu policie již nepodařilo dopěstovat, sklídit, usušit a dále distribuovat. Ve prospěch žalobce soud přičetl polehčující okolnosti spočívající v jeho řádném životě s ohledem na jeho trestní

zachovalost, v částečném doznání k trestné činnosti, vyjádření upřímné lítosti nad svou trestnou činností a omluvou za své jednání. Jako přitěžující okolnost shledal, že žalobce se trestného jednání dopustil s rozmyslem, resp. po předchozím uvážení, a ze ziskuchtivosti. Proti rozsudku krajského soudu žalobce podal odvolání, které odvolací soud zamítl. Žalovaný hodnotil zločin, který žalobce spáchal, jako „vážný“ ve smyslu zákona o azylu a dále shledal, že se jedná o trestnou činnost s vysokou společenskou škodlivostí. Zohlednil, že žalobci byl uložen trest na dolní hranici zákonné trestní sazby a že marihuana, k jejíž výrobě slouží konopí, patří mezi tzv. měkké drogy, které jsou považovány za méně nebezpečné než tzv. tvrdé drogy. Přesto shledal, že i závislost na marihuaně může mít vážné zdravotní či sociální následky, a zároveň uvedl, že metamfetamin (též „pervitin“) je řazen mezi tzv. tvrdé drogy a jeho užívání bývá spojeno s velmi vysokým rizikem vzniku závislosti a rovněž poškozením zdraví či sociálního prostředí uživatele. Žalovaný zároveň odkázal na mezinárodní úmluvy o boji proti nedovolené výrobě drog a obchodu s nimi, přičemž Organizace spojených národů považuje tyto jevy za vážné ohrožení zdraví a blaha lidí a nepříznivé ovlivnění společnosti. Žalovaný tak dospěl k závěru, že vzhledem k povaze páchané trestné činnosti, jejího rozsahu a společenské nebezpečnosti se jedná o vážný zločin, který předpokládá vyloučení cizince z možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

38. Soud tak má za to, že se žalovaný dostatečně podrobně zabýval hodnocením trestného činu, který žalobce spáchal, jako vážného zločinu. Rozhodnutí v tomto směru není nepřezkoumatelné a úvahy i závěry žalovaného z něj jednoznačně vyplývají.
39. Soud se zároveň ztotožnil s hodnocením žalovaného, který trestný čin spáchaný žalobcem vyhodnotil jako vážný zločin. Ke stejnému závěru v obdobných případech dospěly i správní soudy. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Azs 108/2018-28, shledal, že za závažný zločin lze považovat trestný čin stěžovatele, který se dvěma dalšími cizinci v pronajatém nebytovém prostoru „vařil“ pervitin. Na místě byl zajištěn zásobní roztok, z něž bylo možné vyrobit bezmála 2 kg pervitinu a dále metamfetaminová báze o hmotnosti více než 850 gramů. V usnesení ze dne 4. 2. 2021, č. j. 1 Azs 272/2020, Nejvyšší správní soud neshledal pochybení při aplikaci vylučující klauzule na případ žadatele, který dvakrát spáchal zvláště závažné trestné činy nedovolené výroby a držení, resp. jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami (konopím), za které byl v roce 2008 odsouzen k trestu vyhoštění na dobu deseti let a v roce 2011 k trestu odnětí svobody na dobu dvou let a k trestu vyhoštění na dobu neurčitou. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 15. 10. 2020, č. j. 7 Azs 213/2020-25, neshledal, že by žalovaný pochybil, když z udělení doplňkové ochrany vyloučil žadatele, který byl odsouzen na 9 let odnětí svobody a k trestu vyhoštění z území České republiky na dobu 10 let za spáchání pokusu zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle ust. § 21 odst. 1 k ust. § 283 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. b), c) trestního zákoníku a zločinu krádeže podle ust. § 205 odst. 1 a 4 písm. a), písm. c) trestního zákoníku. Nejvyšší správní soud opakovaně odkázal na své usnesení ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Azs 108/2018-28, bod 12, dle kterého je pro aplikaci § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu dostatečné odůvodnění, že *„jednání stěžovatele bylo úmyslné, na výrobě drog se aktivně podílel a činil tak ve velkém rozsahu“* (např. usnesení ze dne 17. 6. 2022, č. j. 9 Azs 57/2022-31, ze dne 22. 2. 2022, č. j. 8 Azs 5/2021-54, ze dne 10. 11. 2020, č. j. 3 Azs 354/2019-34). Na nebezpečnost drogové trestné činnosti pro společnost Nejvyšší

správní soud opakovaně upozornil ve svých usneseních ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Azs 108/2018-28, ze dne 3. 10. 2018, č. j. 1 Azs 225/2018-45, ze dne 3. 9. 2020, č. j. 1 Azs 244/2020-33, ze dne 10. 11. 2020, č. j. 3 Azs 354/2019-34, ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 Azs 167/2016-25. Soud neshledal v případě žalobce takové skutečnosti, které by odůvodňovaly odchýlení se od výše uvedených rozhodnutí správních soudů.

40. Žalovaný tedy nepochybil, když v případě žalobce shledal splněny podmínky pro aplikaci vylučující klauzule z důvodu spáchání vážného zločinu. Trestný čin, kterého se dopustil žalobce, je svou závažností obdobný trestným činům, které již v minulosti správní soudy vyhodnotily jako „vážný zločin“ ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalobce tvrdil, že mělo být zohledněno, že mu trest odnětí svobody byl uložen na dolní hranici zákonné trestní sazby. Za spáchání trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy lze podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku uložit trest odnětí svobody na jeden rok až pět let. Vzhledem k tomu, že žalobce však tento trestný čin spáchal ve značném rozsahu a v úmyslu získat pro sebe nebo pro jiného značný prospěch, byla i délka možného trestu odnětí svobody vyšší, než základní sazba stanovená v § 283 odst. 1 trestního zákoníku. Sazba podle § 283 odst. 3 trestního zákoníku činí osm až dvanáct let nebo propadnutí majetku. Pokud byl žalobce potrestán nikoli podle základní skutkové podstaty, nýbrž kvalifikované, ve třetím odstavci, za což mu byl uložen trestu odnětí svobody v délce 8,5 roku a trest vyhoštění v délce sedmi roků, naopak to závažnost trestné činnosti zvyšuje.
41. Žalobce nesouhlasil s informací MZV ČR č. j. 130498-5/2021-LPTP ze dne 4. 10. 2021, k č. j. MV-144401-1/OAM-2021, podle které osoby odsouzené v České republice pro drogovou trestnou činnost nemají v této souvislosti po návratu do Vietnamu žádné problémy. Žalobce poukázal na Smlouvu mezi vládou České republiky a vládou Vietnamské socialistické republiky o spolupráci v boji proti trestné činnosti, publikovanou ve Sdělení MZV č. 8/2019 Sb. m. s. Dle žalobce jsou na základě této Smlouvy policejním orgánům Vietnamu poskytovány údaje o osobách odsouzených pro drogovou trestnou činnost. Soud neshledal tuto námitku žalobce důvodnou, neboť se jedná o zcela hypotetické obavy žalobce. Informace shromážděné žalovaným nenasvědčují tomu, že by žalobci hrozilo nedůvodné odsouzení ve Vietnamu. Rovněž žalobce tuto hrozbu ničím nedokládá, pouze obecně uvádí, že má poznatky o tom, že by se o něj mohly vietnamské orgány zajímat, pokud by byl někdo z jeho spoluodsouzených vyšetřován ve Vietnamu. Z ničeho přitom nevyplývá a žalobce to ani sám netvrdí, že by se o osobu žalobce vietnamské orgány zajímaly.
42. Žalobci lze přisvědčit, že podle jím uvedené Smlouvy se spolupráce mezi Českou republikou a Vietnamskou socialistickou republikou uskutečňuje mimo jiné v boji proti nedovolenému obchodu s omamnými a psychotropními látkami podle Úmluvy Organizace spojených národů proti nedovolenému obchodu s omamnými a psychotropními látkami. V rámci spolupráce podle této Smlouvy si smluvní strany mimo jiné sdělují poznatky a údaje o trestných činech, o osobách podezřelých nebo účastnících se páčání trestné činnosti, propojení pachatelů, informace o organizaci skupin páčajících trestnou činnost a jejich struktuře, typickém chování pachatelů a skupin, o porušení trestně právních předpisů a o přijatých opatřeních. S ohledem na uvedenou Smlouvu by tak vietnamské správní orgány mohly mít informaci o tom, že se žalobce v České republice dopustil trestného činu nedovoleného obchodu s omamnými a psychotropními látkami. S ohledem na informace o Vietnamu však

nelze dospět k závěru, že by následkem tohoto předávání informací mezi vládou České republiky a vládou Vietnamské socialistické republiky hrozilo žalobci pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Podle článku 8 písm. a) Smlouvy může přijímající smluvní strana použít údaje pouze pro účely a za podmínek stanovených předávající smluvní stranou. K jiným účelům může údaje použít pouze s předchozím písemným souhlasem předávající smluvní strany. Žalobce může podle článku 8 písm. e) Smlouvy požádat o poskytnutí informace o předaných údajích a o jejich zamýšleném použití. Soud tak neshledal, že by žalobce měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu plnění závazků stanovených v jím uvedené Smlouvě.

43. Žalobce dále namítal, že by vycestování žalobce představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce má za to, že žalovaný se otázkou zásahu do soukromého a rodinného života žalobce vypořádal zcela nedostatečně. Soud tento názor nesdílí. Žalovaný se k rodinnému životu žalobce vyjádřil již ve vztahu k § 12 písm. b) zákona o azylu, přičemž správně konstatoval, že rodinné vazby v České republice nejsou důvodem pro udělení azylu podle tohoto ustanovení. Dále rodinné vztahy žalobce posuzoval ve vztahu k § 14 zákona o azylu, tj. ve vztahu k udělení humanitárního azylu. Neshledal však, že by v případě žalobce byly důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, by důvodem udělení humanitárního azylu mohlo být např. zvláště těžké postižení či nemoc nebo humanitární katastrofa v zemi původu žadatele. Soud přitom souhlasí s žalovaným, že samotná skutečnost, že žalobce musí vycestovat z České republiky z důvodu své předchozí trestné činnosti, čímž dojde k zásahu do jeho rodinného života, není okolností, za níž by neudělení azylu bylo „nehumánní“. Soud má za to, že ani v případě, že by vycestování žalobce bylo nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného života, nelze mít za to, že by samotná tato skutečnost (bez přidružení dalších okolností) byla důvodem pro udělení azylu žalobci podle § 14 zákona o azylu.
44. Pokud by vycestování žalobce představovalo nepřiměřený zásah do jeho rodinného života, mohlo by se jednat o důvod pro udělení doplňkové ochrany žalobci podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. V případě žalobce však žalovaný v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119, neposuzoval otázku, zda by vycestování žalobce mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky České republiky podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť shledal, že žalobci nelze udělit doplňkovou ochranu podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Za dané situace nebyl žalovaný povinen posuzovat, zda by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, neboť doplňkovou ochranu by mu nemohl udělit ani v případě, že by shledal, že je jeho vycestování z České republiky nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného života. Soud neshledal, že by se žalovaný s ohledem na individuální okolnosti případu nedostatečně zabýval přiměřeností zásahu vycestování do rodinného života žalobce. Žalovaný řádně odůvodnil, z jakého důvodu neshledal důvody pro udělení azylu, přičemž ve vztahu k doplňkové ochraně nemohl v této souvislosti po uplatnění vylučující klauzule žalobci doplňkovou ochranu udělit.

45. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 2. března 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně